

Zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno

AZET

4/2012

Z činnosti klubu – členské a výborové schůze

Zájezd za kaktusy a kaktusáři do Uher

Výstava nejen sukulentů

Zavíráme v Chrudimi

Sympóziem

Setkání notofilů

Různé a všelijaké

Co nového ve Společnosti

Kytka čísla: *Maihueniopsis minuta* HPT 193

S prvním sněhem

Využívám pršavý den v půlce října, abych zaplnil písmenky a obrázky následující stránky pro vaše oči, duše, srdce, játra a ledviny. Končí burčákový čas, chystáme se na zazimování rostlin, sklízíme, co ještě není pod střechou. Hromádky kompostu se černají čekající na zarytí do země, obnažené dno rybníka před výlovem vypadá jako vždy tak nějak divně, hroby těch, kteří nás předešli, se těší na kytice, listí opouští stromy a barvy se odcházejí schovat někam za mlhu.

Zatímco u nás se po babím létě docela pozvolna ochlazuje, ve světě je stále horko kolem Sýrie a Turecka. V naší zemi se pozvolna zavírá voda nad aférou s dřevním lihem, kterou odneslo smrtelnou otravou kolem třiceti lidí a která odkryla a potvrdila úroveň fungování naší společnosti. Ta byla ostatně prověřena i volbami (kraje a část senátu), které naznačují velkou nespokojenost s tím, co se zde děje. Vypráví se vtíp o tom, že stačilo pár dní prohibice, abychom vystřízlivěli a zvolili komunisty. – Vtipy se vyprávějí a život jde dál. Co přinese, uvidíme sami, až přijde čas.

Včel se ovšem vrátíme k tématu a to do našeho klubu a také ke kaktusům a k Azetu. Už jsem chtěl začít psát o divadle jednoho herce, prošel jsem si však znovu došlou poštu a s radostí zjišťuji, že to vůbec nebude tak zlé. Tentokrát přispěli Radek Čech, Jaroslav Kašparovský, Marek Najvar a Jiří Kolařík. Patří jim velký dík.

Ať dělám, co dělám, nějak nestíhám. Je tu první sníh, kaktusy venku, Azet jde teprve do tiskárny...

Pohoda, hezký den

Josef

Schůze výboru v srpnu

Schůze se sešla jako první po „letní stagnaci“ 21. srpna u předsedy Stuchlíka. Byla to poslední možnost projednání příprav zájezdu do Maďarska a na Slovensko. Výbor se zabýval už i přípravou sympózia na úřadě MČ Brno-Líšeň. Tehdy jsme ovšem ještě netušili, že nás odtud „vyženou“ volby. Zejména Jan Ziegrosser a Radek Čech se podíleli na přípravě informačních či propagačních panelů na Tomandlovu výstavu sukulentů. Byl navržen a projednán program dalších přednášek. Rovněž jsme byli informováni o výsledcích valné hromady Společnosti v Plzni.

Členská schůze 7. září 2012

Úvodní informace patřila sympóziu, seznámení s programem, dokonce ještě ani tehdy jsme netušili změnu místa konání.

Následovalo sdělení o zájezdu chystaném na následující den a o jeho programu.

Dále jsme se dozvěděli o výstavách v Brně a v Praze, o té brněnské především sukulentové podal upřesnění Dr. Sedlák.

Předseda Stuchlík připomenul i tradiční gymnofilské setkání na Tišnovsku. Po několika drobných dodatcích a připomínkách mohla začít hlavní přednáška.

Vlastně ještě ne. Nejprve tombola, do níž mezi jinými přispěli pánové Kašparovský a Kašpar.

Hodinová přednáška Jiřího Kolaříka se týkala jeho rostlin, zejména těch, které mu v posledních letech krásně kvetly. Jiří pěstuje různé rostliny, vedle fotografií bylo užitečné a oceňované povídání, kde kromě popisu zaznělo občas i něco o pěstování. Všelikháky tipy a triky, hlavně však zkušenosti, jež bývají velmi cenné.

Oblíbenými Jiřího rostlinami jsou opunciovité, které známe i z jeho dřívějších přednášek, které však byly zaměřeny spíše cestovatelsky. Jiří má také roubované rostliny, jako podložky opět používá opuncie.

Vcelku můžeme říci – a hodnocení na následující výborové schůzi to potvrdilo –, že přednáška byla velmi zdařilá a účastníkům se líbila. Přednášející sice nevyužil možnost zvukové techniky, což bylo poněkud sluchově nepohodlné, nicméně snesitelné.

Konec přednášky zpestril příběh o lasičce ve skleníku, která se chytila do vytrněného kaktusu a přišla si na své, než se jí podařilo vyprostit.

Na závěr po přednášce sdělil Radek Čech několik informací o valné hromadě Společnosti (schází se po 4 letech). Do výboru Společnosti byli přijati Stanislav Stuchlík, Radek Čech a Petr Metela. Na výroční ocenění Zlatý Albeto pro rok 2013 byl navržen náš předseda Stanislav Stuchlík. Tento návrh byl přijat a schválen.

Zájezd do Uher

Podle posledními léty osvědčeného schématu jsme se hned následujícího rána sešli u Janáčkovy divadla. Nešlo se však na operu ani na balet, nýbrž na stanoviště odjezdů zájezdových autobusů. Ten náš nás odvezl na uherskou stranu.

První naše návštěva obdařila Csabu Kádára v maďarském Györu. A jak jsme k němu přišli? Ti, kdo chodí na naše přednášky, jej znají z vyprávění předsedy Stuchlíka o cestách za kaktusy po Brazílii. Na některé z těch cest putovali spolu. Předmět jejich zájmu je podobný, ve sklenících obou pánů převládají notokaktusy.

Csaba nás uvítal na zahradě domku, v němž bydlí se svou ženou (nebo družkou) a jejími rodiči. Zahrada není veliká, je však velmi efektivně využita. Ovocné stromy (místy ověšené tilandsiemi), nevelký skleník s kaktusy, pár záhonů se zeleninou. Velmi mě překvapil hustý, bohatý trávník, který ani trochu neodpovídal letošnímu horkému a suchému létu. Zřejmě mají dost vody na zavlažování.

Po prohlídce skleníku, zahrady a kaktusů v pařeništích kolem dvorku a posezení nas obcerstvením v zahradní besidce jsme se vydali dál – přímo do hlavního města na Dunaji. V Budapešti jsme nejprve obsadili restauraci u botanické zahrady a poobědvali jsme. K jídlu byl perkelt, guláš prostě k Maďarsku patří.

Botanická zahrada byla hned přes ulici. Ač není příliš rozsáhlá, na své si zde přijdou zahradníci i dendrologové, jsou zde rostliny z nejrůznějších koutů světa ve venkovním prostoru i ve sklenících.

Naším hlavním zájmem byla celonárodní výstava kaktusů a sukulentů. Dodatečně jsme se dozvěděli, že ačkoli byla výstava pořádána pod hlavičkou MKOE – maďarské celostátní kaktusářské organizace – vystavovali pouze členové z Budapešti. Byla umístěna pod přístřeškem a moc nepřipomínala výstavy, na jaké jsme zvyklí u nás. Její rozsah byl

spíše menší, na stolech byly vystaveny rostliny. Ty však byly velmi velké a krásné. Bylo vidět, že vystavovatelé si dali s výběrem záležet a zřejmě se pochlubili svými největšími perlami. Výstava byla poznamenána samozřejmě i roční dobou, kdy už rostliny málo kvetou, proto jsme si mohli vychutnat spíše jejich zelenou krásu.

Výstava byla i příležitostí pro prodejce. Kolem místa jejího konání bylo několik pest-
rých a bohatě zásobených prodejních stánků hlavně s rostlinami. Převládaly kaktusy a jiné
sukulenty. Ceny rostlin zhruba odpovídaly úrovni, na jakou jsme zvyklí u nás, někde více,
jinde méně.

V rámci časových možností jsme ještě stačili projít část zahrady a skleníky. Skleníky
mají několik částí podle klimatických oblastí (tropickou, subtropickou). K vidění tam byly
exotické rostliny. Byla trochu škoda, že v subtropické části byly některé uličky nepřístupné
a byli jsme nuceni si rostliny prohlížet z větší dálky.

Vymezený čas i zde rychle utekl, proto jsme opět nasedli do autobusu, u Komárna jsme
překročili Dunaj a byli jsme na Slovensku. Tam jsme neomylně zamířili k Novým Zámkům
do Dvorů nad Žitavou. Už to tam známe ze zájezdu v roce 2008. I letos jsme se nechali
pozvat k Lacovi Fábíánovi.

Mohu jen připomenout, že jeho zahrada je na svahu nad rozlehlou úrodnou jihoslo-
venskou rovinou. Nahoře domek a vedle skleníky, terasa obsazená stovkami rostlin ve volné
kultuře, dole foliovník a kus zahrady se zeleninou. Po těch čtyřech letech byl vidět obrovský
kus práce. Nejvíce na opravě domku, byl vybetonovaný terasovitý prostor kolem skleníků.
Kam se člověk podívá, tam práce. Hotová i ta ještě čekající „ve frontě“.

Laco Fábíán pěstuje množství rostlin ve velmi širokém druhovém rozsahu. O tom jsme
se kromě zájezdu mohli přesvědčit i na našich přednáškách v Brně, kde byl naším hostem
a jestli se vše vydaří, máme další jeho přednášku přislíbenou na leden příštího roku. Pestrá
a široká nabídka rostlin přiměla nejednoho účastníka zájezdu, aby sáhl do své peněženky a
odvezl si domů nějaký přírůstek do své sbírky.

Nicméně každá pohádka má svůj konec. Slunce zapadalo, přišel čas se rozloučit a zase
nasednout do autobusu. Tentokrát už k cestě domů.

Nějak si v posledních letech začínáme zvykat na pozdější návraty z našich cest. Je to
dáno jednak vzdáleností a i tím, kolik máme naplánovaných návštěv a jak všechno klapne.
Loni jsme zvládli rekordní počet návštěv, tentokrát jsme zase dojeli kus dál, dokonce opět
za hranice.

V každém případě můžeme ovšem říci, že se vše dobře povedlo, organizace byla díky
Petru Metelovi opět bezchybná a dokonce i cesta v autobuse byla příjemná, ne jako loni, kdy
nefungovala klimatizace a smažili jsme se ve vlastní šťávě. Prostě příjemný začátek konce
kaktusářské sezóny.

Schůze výboru 9. října

Kvůli následujícímu sympóziu se výbor sešel o týden dříve. Sympóziu a hlavně změna
místa konání bylo podstatnou částí programu schůze. Z ostatního stojí za zmínku děkovný
dopis Adolfa Tomanla (pořadatele výstavy sukulentů, bude zmíněno dále) a zprávy z re-
dakční rady časopisu Kaktusy: Chystají se speciály o eskobariích a astrofytech (Roman
Pavlica).

Výstava sukulentů

Jak už se stalo v Brně tradicí, i letos proběhla výstava sukulentů v Botanické zahradě na přírodovědecké fakultě na ulici Kotlářská. Mnozí z vás ji jistě navštívili, ale pro ty ostatní několik řádků.

Výstavu pořádá Adolf Tomandl z Prostějova ve spolupráci s Petrem Pavelkou z Prahy, Otakarem Potykou z Orlové-Lutyně, Edmundem Sedlákem z Brna společně s dalšími vystavovateli. Letos se zúčastnil i nám všem dobře známý Jan Ziegrosser rovněž z Brna. Před vstupem do skleníků BZ byly k vidění netřesky Jana Kochmana z Břeclavi.

I když se jmenuje výstava sukulentů, byly k vidění i kaktusy, například pěkné vzrostlé ferokaktusy a nechyběly ani nám dobře známé keramické misky osázené mrazuvzdornými kaktusy, které můžeme spatřit i na výstavě *Astrophyta*. Co mě přišlo jako velmi dobrý nápad, že každá miska byla vyfocena a ke každé květině bylo přiřazeno její jméno, takže si návštěvníci mohli snadno určit druh, který je zajímal. Všechny tyto rostliny byly umístěny nalevo od vstupu.

Vpravo byly k vidění vzrostlé exempláře z Afriky a Madagaskaru například: *Adenia kirkii*, *Ceraria namaquensis*, *Dioscorea elephantipes*, *Euphorbia viguieri*, *Fockea edulis*, *Ipomea holubii*, *Tylecodon paniculatus*, a mnoho dalších.

Dále bych se chtěl zmínit o prostředním parapetu vpravo, kde mohli návštěvníci shlédnout mnoho kvetoucích rostlin z čeledi klejichovitě – *Asclepiadaceae*. Zase uvedu několik rodů, protože na přesnější určení druhů si netroufám: *Caralluma*, *Duvalia*, *Echidnopsis*, *Huernia*, *Orbea*, *Piранthus* a další, jen chci upozornit, že je to můj rodový odhad, protože nejsem žádný znalec této čeledi. O těchto rostlinách se dá říci, že to jsou miniatury s nevábně vonícími květy, a proto stůl ještě doplňovali zástupci rodů *Conophytum* a *Lithops* z čeledi kosmatcovitě – *Mesembryanthemaceae*, dnes *Aizoaceae*.

Dále tam byl umístěn stůl vlevo, kde byly kvetoucí hybridy *Euphorbia milii* a pachypodia. Co mě však zaujalo nejvíce, byla rostlina ze samostatné čeledi *Welwitschiaceae* a to *Welwitschia mirabilis* s květem. Tuto dvacetiletou rostlinu vystavoval Adolf Tomandl.

Za zmínku stojí i prezentace našeho kaktusářského spolku *Astrophytum*. Hlavní organizátor nám prostřednictvím Honzy Ziegrossera nabídl panel, abychom ho nějak zaplnili. Bylo použito textu z internetu o historii *Astrophyta*, několik obrázků z výstav a přednášek, samozřejmě že nechyběl odkaz na naše internetové stránky.

Co by to bylo za výstavu bez prodeje. K dispozici byla pestrá škála rostlin od „velvzácných až po ty běžnější“. Vybrat si mohl úplně každý. A to byl k dispozici kompletní rod *Uebelmania* i s nedávno popsanou *Uebelmania eriocactoides*.

Kdo nebyl, nemusí zoufat, vždyť bude příští rok zase opět v zářijovém termínu, ovšem tentokrát jubilejní dvacátá.

Radek Čech

Zavírání sezóny v Chrudimi

Ke konci léta a k poslední zářijové sobotě neodmyslitelně patří chrudimská kaktusová pouť. Nebudu se rozepisovat o tomtěz, co každý rok. Mnohé zůstává stejné, mění se jen letopočet. Nebudu psát o tom, jak mi bylo protivné a únavné to plahočení a mačkání se v davu lidí na burze. Ani o tom, jaký to byl krásný den až na

závěrečný deštík. Nebudu psát o setkání s některými lidmi, protože nepřinesla nic, co by stálo za zveřejnění. Zůstanu jen stručně u toho, co bylo letos jiné a mimořádné.

Uvítání

Přivítání si zaslouží samostatný nadpis. Důvodem je, že po malém zpoždění způsobeném čekáním na chrudimského primátora bylo vlastně předáním slova a symbolického žezla oznámením o výměně předsedy chrudimského klubu Karlu Pavlíčkovi. Od té chvíle se Pavel Pavlíček stal divákem.

Dále už následovalo představení a úvodní řeč chrudimského starosty, který zmínkou o svém vysokoškolském studiu biologie na brněnské univerzitě přešel plynule k dalšímu tématu:

Zlatý Alberto 2012

Držitelem tohoto výročního ocenění za celoživotní zásluhy v oblasti kaktusářství – tentokrát však spíše ostatních sukulentů – se stal brněnský prof. RNDr. Jan Gloser, CSc. Ten po poděkování předsedovi SČSPKS Jaroslavu Víchovi představil sám sebe v úvodní minipřednášce. Profesorův klidný a skromný projev jen zvýraznil oprávněnost a správnost výběru nositele letošního ocenění. Profesor Gloser během svého dosavadního života nabyl ohromné vědomosti a praktické zkušenosti se sukulentní flórou. Je členem významných mezinárodních organizací a uznávaným odborníkem. Za sebou má i významnou publikační a lektorskou činnost.

Minipřednášky

V zájmu úspory místa se omezím na prostý výčet:

- Roman Staník/Igor Dráb (Bratislava) – Pel-mel společnými cestami za moře
- Petr Pavelka (Praha) – Keňa divoká i neznámá
- Petr Antálek (Ostrožská Nová Ves) – Moje první mexická cesta za ariokarpusy
- Libor Kunte (Děčín) – Chile nádherné i děsivé
- Bořek Prokeš – Úžasná cesta za nejpodivnější rostlinou světa – Namibie

Závěrečné filmové představení

Místo závěrečné přednášky proběhlo malé kino – tedy filmová produkce. Plzeňští kaktusáři loni natočili a zpracovali rozhovor s Pavlem Pavlíčkem. Bylo v tom něco symbolického.

Nejen zmíněná následná změna předsedy klubu a ústup PP do pozadí – byť pro nás zůstává stále významným symbolem a pojmem a jistě si jej s Chrudimí a zavíráním sezóny a kaktusovými novinami a zásilkovým obchodem budeme stále spojovat – spíše celková nálada vyplývající z hodnocení událostí a změn, z hodnocení návštěvnosti nejen v číslech a své měl zřejmě i vliv toho, že rozhovor byl natáčen po skončení akce, předtím, než se hosté z Plzně za se na rok rozloučili.

Tolik ke chrudimskému setkání, které mi zpočátku připadalo nechutně stejné a z něhož se nakonec vyklubala určitá přelomovost – byť možná jen pocitová. V každém případě velkolepost této akce, kde nad organizovaností převládá zájem návštěvníků a spontánnost, stále překonává všechna možná očekávání. Dalo by se říci, že kdyby nebyl Pavlíček a Chrudim, museli bychom si je asi vymyslet.

Zpráva o valné hromadě SČSPKS

Letošní valná hromada se konala 15. 9. v Plzni u příležitosti 13. ročníku Plzeňského kaktusářského kolokvia. Kdo z účastníků chtěl, mohl přijet již v pátek, stejně jako my. Po ubytování a večeři jsme se vypravili k Petru Česalovi, předsedovi plzeňské organizace, kde na nás čekala sbírka a občerstvení v podobě plzeňského piva a špekáčků. Takovéto akce jsem se zúčastnil poprvé. Samozřejmě jsem potkal spoustu lidí a navázal nové kontakty.

Vraťme se ale zpět k valné hromadě. Plzeňští to měli celkově velmi dobře zorganizované. V místě konání kolokvia se konalo i zasedání v přilehlém salonku.

Základním tématem byly volby do vedení společnosti. V časopise Kaktusy jste se mohli dočíst jména všech kandidátů. Jak se dalo předpokládat, až na jednu výjimku byli všichni schválení do nového vedení, funkce zůstali více méně beze změn. Přestože zástupce revizní komise Ivan Kubát navrhoval snížení počtu lidí ve výboru společnosti, slovenští přátelé prosadili dalšího člověka na současných 6 zástupců pro Slovensko.

Valnou hromadu zahájil prezident Společnosti Ing. Jaroslav Vích přednesením zprávy, kde shrnul veškerou činnost výboru. Jednak to byly úkoly uložené na poslední Valné hromadě a jejich naplnění. Informoval nás také o peripetiích, ohledně CITES a meskalinu v kaktusech, při jednání s našimi politickými představiteli. Dále pokračoval výčtem aktivit jednotlivých spolků a pokračoval o mezinárodní spolupráci.

Připomněl i aktivitu chrudimských kaktusářů spojenou s oceňováním významných pěstitelů cenou "Zlatý Alberto". V letošním roce toto významné ocenění obdržel Dr. Jan Gloser za publikace věnované propagaci i jiných sukulentů. Na příští rok byl navržen a jednomyslně schválen předseda Astrophyta, předseda a redaktor Notosekce a hospodář společnosti Ing. Stanislav Stuchlík. Následovala zpráva hospodáře Společnosti, který nás informoval, že se rezervy společnosti velmi rychle krátí. Poté pokračovala zpráva redakční rady, kde Mgr. Petr Pavelka nastínil plány na další speciály. Dále byla přečtena zpráva nepřítomného Ing. Zdeňka Podešvy o inovacích na webových stránkách Společnosti www.cs-kaktusy.cz – Za revizní komisi vystoupil Ing. Ivan Kubát a zhodnotil práci hospodáře Společnosti jako pečlivou, přehlednou a splňující všechny náležitosti. V poslední zprávě promluvil Jiří Vochozka o činnosti archivní sekce.

Diskuse se ubírala hlavně směrem k financím. Vzhledem k úbytku předplatitelů našeho časopisu Kaktusy a vydávání speciálů se postupně začala snižovat finanční rezerva. Výbor schválil následující řešení a to: zvýšení ceny časopisu Kaktusy na 270 Kč za ročník 2013, při individuálním odběru poštou 340 Kč, dále se sníží honoráře autorům za fotografie a změni se upravování a výběr fotografií pro časopis.

Další důležitý bod byla navržena drobná úprava stanov, aby byly v souladu se zákonem. Okolo tohoto tématu se rovněž strhla vášnivá diskuse, ovšem čeká se na schválení nového Občanského zákoníku, aby se stanovy mohly případně upravit. Jedná se o upřesnění toho, koho Společnost sdružuje. Už nejsme Česká a Slovenská federativní republika a Valná hromada se koná jedenkrát za čtyři roky, ve stanovách je jednou za dva roky. V redakční radě skončil dlouholetý člen pražské organizace Jan Říha .

Samozřejmě ucelenější informace včetně jednotlivých zpráv budou zveřejněny v časopise Kaktusy a kompletně budou k dispozici na webu společnosti: www.cs-kaktusy.cz

Radek Čech

Z valné hromady: Odstupující výbor Společnosti

Z výstavy sukulentů v Brně

Auditorium sympózia

Dva z organizátorů: Stanislav Stuchlík a Radek Čech

Jiří Kolařík jako přednášející a poslze překladatel Elisabeth Sarnesová

Setkání notofilů Ostrava-Poruba 2012

Bylo to poprvé, co jsem měl příležitost zúčastnit se setkání a přednášek Notosekce. Začneme ale popořádku. Letošní setkání se uskutečnilo v Ostravě-Porubě v prostorách bývalého hornického učiliště.

Ve své době patřilo toto učiliště k nejmodernějším v republice a jeho branami za dobu existence prošly tisíce absolventů nelehkého a i nebezpečného hornického povolání. Dnes již tuto zapomenutou slávu tohoto učiliště připomíná pouze socha mladého horníka v životní velikosti, při vstupu do promítacího sálu, kde se setkání uskutečnilo. V současnosti je zde základní škola a několik středních škol pod názvem Škola prof. Zdeňka Matějčka. Tyto změny a zrušení hornického učiliště nastaly po roce 1989. V této době zaniklo povícero učebních oborů, o které nebyl ve společnosti zájem, ale došlo také k velkým celkovým změnám ve společnosti a i ve spolkových činnostech, kam se pěstování kaktusů řadí.

V dobách minulých snad nebylo sbírky, kde by ve větší či menší míře nebyly notokaktusy zastoupeny. Se společenskými změnami po roce 1989 došlo i na možnosti cestování a do našich sbírek se počaly dostávat rostliny dosud nepoznané nebo takové, o kterých jsme jenom snili.

Tak se i rod *Notocactus* a jeho rostliny dostaly na okraj zájmu a počaly se ze sbírek vytrácet. Nebylo to způsobeno pouze malým zájmem o tento rod, ale i neustálým snižováním členské základny jednotlivých kaktusářských spolků. Starší členové se vytráceli, mladí nepřicházeli a je to škoda.

Setkání se uskutečnilo v příjemném prostředí zmíněné školy. Ačkoliv členská základna Notosekce čítá kolem 50 členů, setkání se zúčastnilo pouze 16 kaktusářů. Je to velká škoda, protože přednášky i promítané obrázky byly na vysoké úrovni.

Mně samotnému z časových důvodů byly odepřeny poslední dvě předášky, ale i tak považuji toto setkání za úžasné. Když pominu organizační záležitosti, tak první přednášku měl p. Norbert Gerloff. Netýkala se pouze notokaktusů, ale byly představeny i rody *Gymnocalycium* a *Frailea*. Mezi obrázky se dostalo i na krajinu a faunu.

Druhou dopolední přednášku měl p. Ing. Jaroslav Vích a byla zaměřena na Wiginsie z Kolumbie. Je zvláštní, kde se v této oblasti vzaly kaktusy, ale zejména wiginsie. Rostliny, které nám přednášející ve své ukázce představil, měly velkou variační šíři. Také do ruda zbarvená epidermis a mnohdy rostliny s popálenými vegetačními vrcholy jakoby do této oblasti ani nepatřily. Bylo také zvláštní, že se na nalezištích, která nám byla představena, nalézalo minimum semenáčků a mladých rostlin. Nejsem botanik a tak rozluštění této záhady ponechám povolanějším.

Poslední dopolední přednášku měl Lubomír Berka a byla o fraileích. Byla to nejenom přednáška vysoce odborná, ale i zajímavá a poučná. Pan Berka ukázal snímky jak z domoviny rostlin, tak i z kultury a povypřávil o svých zkušenostech s jejich pěstováním.

První odpolední přednášku měl opět p. Norbert Gerloff a tentokrát se týkala pouze rodu *Notocactus*, kde byly představeny převážně rostliny silně odnožující. Na snímcích z kultury, ale hlavně z přírody bylo patrné, že se jedná o rostliny zdravé a vitální. Snímky rostlin z naleziště byly velmi odlišné od wiginsí z Kolumbie. Na rostlinách bylo patrné, že zde mají pro svůj růst a vývoj zcela jiné podmínky a tak i epidermis byla svěží zelená.

Bylo zde velké množství rostlin odnožujících a rovněž hodně semenáčků. I tato přednáška předčila mé očekávání.

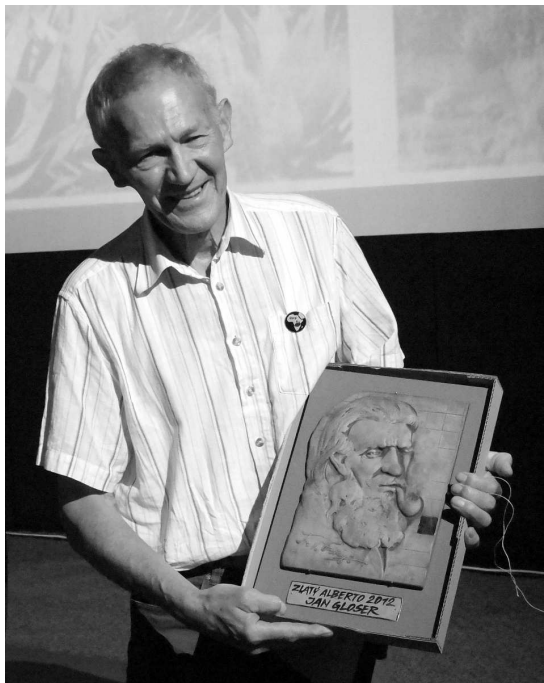
Bohužel jsem po této přednášce již měl jiný program a tak jsem zbylé dvě přednášky neviděl a nezúčastnil jsem se ani večerního posezení.

K samotné organizaci: Zorganizování tohoto setkání se ujali ostravští kaktusáři, zejména jejich předseda p. Lumír Král. Vše klaplo na jedničku s hvězdičkou a proto jim patří poděkování. Velké poděkování patří Ing. Jaroslavu Víchovi, který sponzorským darem uhradil přednáškový sál. Další velké poděkování patří pracovnícím zdejší kuchyně, které nám připravily výborný oběd. Vynikající zeleninovou polévku, smažený řízek, brambory a mrkvový salát. Řízky každý dostal dva velikosti dlaně, takže je někteří ani nemohli sníst. To vše za cenu 70 Kč. Proto ještě jednou všem, kdo se na organizaci podíleli, velký dík.

Vám, kteří jste se nemohli z jakýchkoliv důvodů zúčastnit, přeji, aby vám setkání Notosekce v roce 2013 neuniklo. Zajistě budou vítáni i nečlenové a věřte, že se budete mít na co dívat. Organizátorům příštího setkání přeji, aby se jim to podařilo uspořádat stejně hezky, jako KK Ostrava.

Jaroslav Kašparovský, Mělníky

Fotografie z Chrudimě

Zlatý Alberto Prof. RNDr. Jan Gloser CSc.

Pavel Pavlíček v roli diváka

Primátor Chrudimi, Jan Gloser, předseda Vích a Karel Pavlíček

Sympózium

Jaké bylo

Po změně místa konání na předposlední chvíli jsme se sešli nedaleko původně určeného místa konání na úřadu městské části Brno-Líšeň v náhradních prostorách v Dělnickém domě.

Předseda Stuchlík nejprve vysvětlil a zdůvodnil změnu místa konání. Dále přivítal návštěvníky a hosty i z cizích zemí (čimž nemyslel Slovensko), nýbrž Německo a Polsko. Předal slovo Radkovi Čechovi, který seznámil obecnostvo s organizační stránkou sympózia a s objednaním obědů v nedaleké hospodě u Libušky.

Jiří Kolařík – Argentina 2011–2012

Jiří Kolařík, který se v poslední době představil jako přednášející vícekrát, nám vyprávěl o své cestě, na kterou se vypravil se svou přítelkyní Olgou.

Cesta začala v půli prosince a tvala do půlky ledna následujícího roku. Tentokrát jeli zhruba od Malargue (půlka Argentiny) podél bolívijské hranice až do Buenos Aires.

Zpočátku to vypadalo na botanickou smršť. Jiří se rozjel. Rostlina střídala rostlinu, obrázek obrázek, jeden název za druhým...

Nezůstalo samozřejmě jen u kaktusů. Po deštích bujela i tzv. doprovodná vegetace, pestrá a zajímavá. Zaujaly oblíbené violky, které nijak nepřipomínaly ty naše. Svě místo zaujaly Jiřího oblíbené austrokakusy. Obrázky rostlin prostrídávaly záběry krajiny.

Některá místa Jiří navštívil už potřetí. Vzpomínal na svou dřívější cestu s Josefem Odehnalem. Porovnával rostliny i zážitky z různých cest.

Cerro Diamante bylo další kapitolkou přednášky. Typickým představitelem byla bájná *Denmoza rhodacantha* var. *diamantina* a rovněž *Pyrrhocactus multicolorispinus* ve výšce 2400 m n. m.

Není možné opisovat všechny lokality a všechny rostliny. Zájemce odkážu na kaktusari.eu, kde Jiří přispívá, diskutuje a vyvěšuje obrázky.

Jiří prokázal, že tamní krajinu si zamiloval a na jeho nadšeném a spokojeném projevu to bylo znát. Potěšilo občasně drobné odskočení do popisu krajiny nebo drobné příhody. Jen méně zkušeným kaktusářům mohlo být nepříjemné, že přednášející někdy vynechával rodová jména. To se však v zápalu „boje“ stává nejednomu nadšenému cestovateli.

Nakonec ani krátký výpadek zvukové techniky nepokazil tuto zajímavou přednášku.

Elisabeth Sarnes – Patagonie

Přednáška mě zaujala dokonalou přípravou až po takový milý detail jako úvodní nadpis přeložený do češtiny.

Paní Elisabeth představila nejprve cíl své cesty na mapě srovnávající tamní zeměpisnou šířku s tou naší evropskou. Každou „kapitolu“ uvedla mapkou s vyznačenou lokalitou či místem zájmu, místem, o němž má být řeč v následujících minutách. Svůj výklad tím nejen výrazně zpřehlednila a zorganizovala, nýbrž i zpestřila.

I v této přednášce jsme měli možnost vidět mnoho přírodních krás a zajímavostí vedle hlavního předmětu zájmu – kaktusů a další flóry.

Pochopitelně volnější tempo způsobené kouskováním mluveného komentáře kvůli překladu mělo vliv na vnímání a vychutnávání přebíraných informací.

Obecně platí, že prezentační umění je nesmírně náročné a mnoho přednášejících si to dostatečně neuvědomuje. Stačí základní pojmy: Schéma, časový rozvrh, vyjadřovací schopnosti, výslovnost, artikulace, melodie hlasu, projekční a zvuková technika, prostředí, zohlednění úrovně publika, denní hodina atd. To se však téměř netýkalo našich přednášejících, jejichž výkon byl velmi kvalitní.

Protože jsem nemohl být u odpoledních přednášek, děkuji Radkovi Čechovi za stručné shrnutí jejich obsahu:

Josef Odehnal – Aucklandská botanická zahrada a další zajímavosti Nového Zélandu

Josef Odehnal nám ukázal Nový Zéland. Viděli jsme hlavně přírodu a původní obyvatele Maory a místní architekturu, kytek tem moc nebylo, nechyběly nezbytné kostely.

Petr Metela – Lobivie – echinocereusy jižní Ameriky

Poslední přednáška, Petr Metela a jeho lobivie – provedl nás květy lobivií ze své sbírky, dozvěděli jsem se něco o pěstování, systematice, kdy která prezentovaná kytky byla popsána a kým, dále něco o příbuznosti jednotlivých druhů. Dále nám představil známá a méně známá akantokalycia, zase s překrásnými květy.

Účastníci – Radkova vyčerpávající statistika

Účast na sympóziu byla hojná a pestrá, jak jsem již naznačil v úvodu. K dokonalosti to však dovedl teprve Radek Čech, když mi poskytl velmi podrobný přehled účastníků rozpitvaný v několika ohledech. Kochejte se sami, vybírám:

Návštěvníci	Počet	%
Domáci	78	89
Zahraniční	10	11
Z toho čeští	8	9
Moravští	66	75
Němečtí	2	2
Polští	4	5
Slovenští	4	5

Organizaace	Počet	%
Brno	60	68
Ostatní	14	16
Zahraniční	10	11
Hosté	4	5

Byli zaznamenáni návštěvníci z měst: Aachen, Bratislava, Brno, Břeclav, Frýdek-Místek, Gliwice, Jihlava, Olomouc, Ostrava, Palkovice, Pardubice, Praha, Rokycany, Trnava,

***Maihueniopsis minuta* HPT 193**

Pod tímto jménem jsem před více než deseti lety získal rostlinu na obrázku (na titulní stránce) od paní Richterové z Německa. Akronym HPT není sběrové číslo, spíše skleníkové a značí, že pochází ze sbírky Hanse-Petera Thomase, který tvoří spolu s dalšími sběrateli skupinu pěstitelů opunciovitých *Opuntia del Sur*.

O těchto malých opunciovitých rostlinách z Jižní Ameriky se traduje, že tady vůbec nekvetou, což – jak vidíte na obrázku –, není vůbec pravda! Jak tedy na ně?

Tyto kytky pocházejí z hor Mendozy a San Juan a je třeba s nimi podle toho zacházet – tedy snášeji mráz! Tomuto mému paušálnímu tvrzení ovšem předchází dokonalá příprava.

1. Podzim – poslední zálivka v posledním srpnovém týdnu, aby se před zimou mohly dokonale připravit, tj. vypudit volnou vodu, svrasknout
2. Zima – takto dobře připravené snášeji „argentinskou zimu“ bez problémů – tj. v noci a nad ránem do $-15\text{ }^{\circ}\text{C}$, přes den ale musí být ve skleníku nad nulou a pohyb vzduchu
3. Únor – za slušného počasí mohou dostat trochu vody – v Argentině taje sníh, pak ale musí být v suchu
4. Koncem března – v dubnu se začínají ukazovat nové články či poupata, toto se nedá zpočátku jasně rozlišit – dostanou-li rostliny vodu, rostou články a nekvetou, poupata shodí, zaschnou. Odtud pramení ta neochota kvést!
5. Nezalijeme-li, poupata rostou, byť je kytka značně svrasklá a kaktusář by měl snahu ji zalít. – Ne, shodila by poupata! Prostě – poupata musí být jasně zřetelná a musí mít minimálně 1 cm, pak lze opatrně zalít a během dvou dnů je kytka napitá.
6. Poupata dostanou sílu a kytka v květnu začne kvést

7. Teprve po odkvětu můžeme normálně zalévat, tedy jako jiné kaktusy.

Jsou to horské kytky, proto pěstování musí být spíše podobné lobíviím a podobným rodům – tedy slunečná, větrná lokalita. Vodu dostávají nárazově. V mém případě, kdy je (a všechny ostatní kaktusy) pěstuji v čistém bratčickém písku, dostanou také 3–4krát ročně zálivku s hnojivem. Pěstování těchto druhů (rodů *Maihueniopsis*, *Cumulopuntia*, *Puna*, *Tephrocactus*, *Pterocactus*, *Austrocylindropuntia* či *Tunilla*) je vcelku jednoduché při zachování trochu odlišného postupu jako je třeba u jiných kaktusů, ale – třeba *Sclerocactus* a *Pediocactus* se přece pěstují také trochu jinak.

Jiří Kolařík

Různé a všelijaké zdaleka i zblízka

Pokladník informuje

v souvislosti s rozhodnutím valné hromady SČSPKS ze dne 15. září 2012 v Plzni o ceně časopisu Kaktusy jsme stanovili výši členských příspěvků pro rok 2013 takto:

- Časopis vyzvednutý na členské schůzi v Brně: 270 Kč + 100 Kč členství = 370 Kč
- Časopis zasilaný poštou: 340 Kč + 100 Kč členství = 440 Kč
- Členství (bez časopisu): 100 Kč

Preferujeme platbu přes bankovní účet, je rychlá a levná. Číslo účtu je 1353938349/0800. Variabilní symbol pro bezhotovostní platbu bude sdělen na emailu: najvar.m@seznam.cz
Marek Najvar, pokladník

Pro letošek vše

Na poslední stránku posledního letošního Azetu se už vejde jen několik málo slov. Ta vyjádří poděkování za vaši podporu jakož i přání výboru klubu kaktusářů Astrophytum Brno všem svým členům, přátelům a příznivcům:

- Abyste po klidných, radostných a požehnaných vánočních svátcích s vděčností a nadějí přivítali nový rok
- Abyste ten nový rok naplnili úsměvy, setkáními s milými lidmi i užitečnou poctivou prací
- Abyste měli dostatek času a pohody si to všechno ve zdraví uvědomit a vychutnat
- Aby to vše bylo prosvětleno Láskou a Sluncem
- Abyste i za šera a v dešti věděli, že Slunce není daleko a zakrátko vás opět zahřeje a prozáří

Zachovejte nám prosím svou přízeň i nadále. My uděláme vše pro vaši radost a spokojenost.

Naši hostitelé a průvodci na zájezdu: Csaba Kádár a Laco Fábíán

Účastníci zájezdu na zahradě u Csaby Kádára

Azet – zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno – Neprodejné – Redakce, jazyková úprava, sazba: Josef Polách – sazba systémem \TeX s použitím písma Lido – tisk: Tiskárna Indra – vytvořeno s použitím legálního a svobodného softwaru – aniž bylo vědomě ublíženo živým tvorům – v článcích byly opraveny jazykové a typografické chyby, beze změny smyslu sdělení, není-li uvedeno u příspěvku jinak – připomínky, náměty, příspěvky prosím na adresu josef@polach.org